

РЕШЕНИЕ

№ 4637

гр. София, 11.07.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 30.05.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **4395** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 и следващите от КСО, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на П. Д. А., ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място], жк Л., [жилищен адрес] чрез адв. М. срещу решение № 2153-21-80/04,04,2017 год на Директора на ТП на НОИ-С. град, с което е отхвърлена жалбата му против разпореждане № 720125/18/ 07,03,2016 год на длъжностно лице по „ПО“. В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон.

При проведеното по делото открито заседание оспорващият се представлява от адв. Ж. и моли съда да уважи жалбата по съображенията, изложени в нея. Претендира разноски.

Ответникът по жалбата, в лицето на Директора на ТП на НОИ-С. град чрез представител по пълномощие – юр. С. оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли.

Административен Съд С. – град, 3 отделение, 13 състав, след като взе предвид наведените от страните доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

От административната преписка се установява, че със заявление № 2112-21-480/03,02,2017 г. П. А. е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, като е представил всички необходими документи. С разпореждане № 720125/18/ от 07,03,2017 г. на длъжностно лице по е

отказано отпускането на исканата пенсия с мотив, че жалбоподателят не отговаря на изискването на чл.74 ал.1 т.4 на КСО, тъй като няма 5 години осигурителен стаж до датата на инвалидизиране. Депозирана е жалба от 28,03,2017г пред Директора на ТП на НОИ С. град, като жалбоподателят счита, че е спрямо него са приложими правилата на чл.74 ал.3 от КСО, тъй като е инвалид по рождение.

С решение № 2153-21-80/04,04,2017г Директорът на ТП на НОИ-С. град отхвърлил жалбата му.

Административен Съд С. – град, I отделение, 13 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя на 06,04,2017г. Жалбата е подадена директно в съда по пощата с клеймо от 20.04.2017 г./стр.6/, т.е. в 14-дневния срок преклузивен срок по чл. 118 от КСО. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

В рамките на административното производство са събрани писмени доказателства, хронологично разглеждащи молбите на П. А. за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване и актовете на осигурителните органи по тях датиращи от 2005г. Първото му заявление е от 22,04,2005г, като към него е приложил освен копие на осигурителната си книжка и копие на ЕР на ТЕЛК № 1171/01,04,2005г, с което органите по медицинска експертиза са преосвидетелствали лицето и са дали оценка на неработоспособността му 72 % при определена дата на инвалидизиране – 02,07,2002г. Служебно изисканото ЕР № 3064/02,07,2002г на ТЕЛК установява отново, че трайно намалената работоспособност на лицето е 72 % и датата на инвалидизиране е 02,07,2002г. Тези ЕР са стабилни административни актове, поради което и обвързват административния орган с правната си стойност. Осигурителния стаж на П. А. е 02 год 05 мес и 02 дни до датата на инвалидизиране и 02 год 08 мес и 28 дни, положен след датата на инвалидизиране. С разпореждане от 15,07,2005г на Ръководител ПО на П. А. е отпусната социална пенсия за инвалидност, като му е отказано отпускането на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване по мотиви, че към датата на инвалидизиране - 02,07,2002г няма необходимия осигурителен стаж от 5 години съгл. Чл.74 ал.1 т.4 от КСО. Подобни искания на А. за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване са депозирани и през 2007 и поради същите мотиви не са били уважавани. По преписката няма данни и жалбоподателят не твърди въпросните актове да са били оспорени, респективно същите са стабилни административни актове. По повод отпуснатата социална пенсия за инвалидност на А. са издавани и още няколко ЕР на ТЕЛК - № 0090/19,01,2009г с определен процент трайна намалена неработоспособност 74 % и установена дата на инвалидизиране 02,07,2002г, ЕР на ТЕЛК № 0276/02,02,2015г, ЕР на ТЕЛК № 0573/30,06,2015г, с което се отменя решението от 02,02,2015г и ново ЕР на ТЕЛК № 2060/07,10,2015г и ЕР на ТЕЛК № 0857/16,12,2016г, с което е определена 56 % трайно намалена неработоспособност. Във всички тези решения, които са стабилни административни актове е възприета начална дата на инвалидизация 02,07,2002г.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.73 ал.1 от КСО Правото на пенсия за инвалидност се поражда от датата

на инвалидизирането, а за слепите по рождение и за ослепелите преди постъпване на работа - от датата на заявлението по чл. 94.Представените писмени доказателства- ЕР на ТЕЛК и НЕЛК недвусмислено сочат,датата на инвалидизирането- 02,07,2002г,а също така и заболяванията му,които изключват слепотата. С оглед императивната разпоредба на чл. 113, ал. 3 от Закона за здравето, влязлото в сила експертно решение на ТЕЛК има задължителния характер по отношение всички лица, органи и организации в страната, включително и относно определената с него дата на инвалидизиране.Ето защо и същата не би могла да се определи чрез медицинска експертиза в настоящето производство,а единствено по реда на оспорването на ЕР на ТЕЛК и НЕЛК,което обаче не е сторено от жалбоподателя своевременно. Ето защо и за А. е приложим чл.74 ал.1 т.4 от КСО,според който осигурените придобиват право на пенсия за инвалидност поради общо заболяване, ако са загубили работоспособността си и имат осигурителен стаж, придобит до датата на инвалидизирането, а за слепите по рождение и за ослепелите преди постъпване на работа - до датата на заявлението по чл. 94, както следва: над 30 годишна възраст- 5 години.Към дата 02,07,2002г П. А. има навършени 30 години 5 мес и 7 дни и доказан осигурителен стаж от 2 год 5 мес и 02 дни,т.е не отговаря на изискването на чл.74 ал.1 т.1 от КСО.Не съществува възможност А. да бъде третиран като инвалид по рождение и по аналогия да се ползва от правата на слепите по рождение,тъй като заболяванията му изключват слепотата.Спрямо жалбоподателят не би могла да намери приложение нормата на чл.74 ал.3 от КСО,тъй като същата предвижда,че инвалидите по рождение и инвалидите с придобита инвалидност до постъпване на работа придобиват право на пенсия за инвалидност поради общо заболяване при една година действителен осигурителен стаж,тъй като с оглед задължителната разпоредба на чл.113 ал.3 от ЗЗдр се установи,че А. не е инвалид по рождение,а датата на инвалидизацията му е 02,07,2002г,която съотнесена към началото на осигурителния му стаж- 22,05,2000г/стр.90/ показва,че инвалидността на А. не е придобита до постъпване на работа.Ето защо и спрямо него ал.3 на чл.74 от КСО е неприложим.

Ето защо и оспореният административен акт е постановен в съответствие със действащия към момента на съставянето му закон.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата срещу него да се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, 3 отделение, 13 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Д. А.,ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място], жк Л.,[жилищен адрес] чрез адв.М. срещу решение № 2153-21-80/04,04,2017год на Директора на ТП на НОИ-С. град,с което е отхвърлена жалбата му против разпореждане № 720125/18/ 07,03,2016год на ръководител „ПО”.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..

СЪДИЯ: